

நாவலரின் தொலைநோக்கு

ஆய்வரங்கக் கட்டுரைத் தொகுப்பு

யாழ்ப்பாணத் தமிழ் சங்கம்

2016

தலைப்பு : நாவலரின் தொலைநோக்கு
(கட்டுரைத் தொகுப்பு)

தொகுப்பாசிரியர் : பேராசிரியர் மனோன்மணி சண்முகதாஸ்
தலைவர், யாழ்ப்பாணத் தமிழ்ச் சங்கம்.

உரிமை : யாழ்ப்பாணத் தமிழ்ச் சங்கம்

பதிப்பு : முதற்பதிப்பு 2016

வெளியீடு : யாழ்ப்பாணத் தமிழ்ச் சங்கம்

அச்சுப்பதிப்பு : கரிகணன் (தனியார்) நிறுவனம்
இல. 681, கே.கே.எஸ் வீதி,
யாழ்ப்பாணம்.

Title : Navalarin Tolai Nokku
(A Collection of Research Articles)

Compiler : Prof. Manonmani Sanmugadas

Edition : First Edition 2016

Publication : Jaffna Tamil Cankam

Printing : Harikanan (Pvt)Ltd.
No.681, K.K.S.Road, Jaffna.

Price : 200/=

ISBN : 978-955-98925-9-5

நாவலரின் தொலைநோக்கில் மொழி

த. செல்வமனோகரன்,

உதவி விரிவுரையாளர்,

இந்துமெய்யியல் - இந்துநாகரிகத்துறை,
யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியில் சுதேசிகளிடம் ஏற்பட்ட விழிப்புணர்ச்சி ஈழநாட்டின் வரலாற்றில் பெரும் மடை மாற்றத்தை ஏற்படுத்தியது. இவ்விழிப்புணர்ச்சி சைவம், தமிழ் எனும் இரு கூறுகளையும் புதிய தளத்திற்கு - நவீனமயமாதலுக்கு உட்படுத்தியது. இவ்விழிப்புணர்ச்சி பெரிதும் தனி மனிதர்களிலேயே தங்கியிருந்தமை சுட்டியுரைக்கத்தக்கது. வண்ணார்பண்ணையைத் தளமாகக் கொண்டு சுதேசியம் சார்ந்த முயற்சிகள் சில நடந்திருப்பினும் ஆறுமுகநாவலரின் வருகையே இம்முயற்சிகளை ஸ்திரத்தன்மையோடு பரவலாக்கமுறச் செய்தது. ஆறுமுகநாவலர் கிறிஸ்தவத்திற்கு மாற்றாக, அவர்களின் வழியையே பின்பற்றித் தன் சமயத்தை மீருருவாக்கம் செய்து நிலைநிறுத்தினார். பிரசங்கம், வினாவிடை, வசனரூபம், பாடசாலைகளை உருவாக்கி நடத்துதல் போன்றன அச்செயற்பாடுகளுள் சில.

நாவலரின் பணிகள் பலரூபங்களில் எடுத்துரைக்கப்பட்டு ஆராயப்பட்டுள்ளன. அவரின் பணிகளுக்கு அடிநாதமாயமைந்தவை பேச்சும் எழுத்துமே. மொழி என்பது ஒருவர் தன் கருத்தை அல்லது எண்ணத்தைப் பிறரிடம் பகிரப் பயன்படும் ஓர் ஊடகமே. ஆனால் உலகின் நெடிய வரலாற்றில் மொழி என்பது இனத்தின் குறியீடாக (தமிழ் - தமிழர், சிங்களம் - சிங்களவர்) உருப்பெற்றுத் தனக்கான தொல்வரலாறு, கலை, கலாசாரம், பண்பாடு, சமய, தத்துவ, அறிவியல் சிந்தனைகளைக் கொண்டதாக விளங்குகின்றது. ஒரு சமூகத்தின் மீதான அந்நிய அரசு அதிகாரத்தின் கைப்பற்றுகை, அனைத்துக் கூறுகளின் மீதுமான ஒடுக்குமுறையாகப் பரிணமித்து விடுகின்றது. இதனால் ஒரு கட்டத்தில் சுதேசிகள், விதேசிகளிடமிருந்து தம்மை விடுவித்துக்கொள்ள, தம் தனித்துவ அடையாளங்களைத் தக்க வைத்துக்

கொள்ள, போராடத் தொடங்குகின்றனர். அப்போராட்டம் வெறும் ஆயுதம் சார்ந்ததாக மட்டுமன்றி கலை, கலாசாரம், அரசியல், சமூக, பொருளாதார, சமய, தத்துவ, அறிவியல் சிந்தனைகள் சார்ந்ததாக அமைந்து விடுகின்றன. விதேசிகளிடமிருந்து கற்றுக்கொண்ட பாடங்களை “தீட்டிய மரத்திற் கூர் பார்த்தல் போல” அவர்களிடமே சுதேசிகள் பயன்படுத்தல் வரலாற்றின் மூலோபாயமாகின்றது; இதற்கு அடிப்படையாக மொழி அமைகின்றது. இங்கு நாவலரின் மொழி என்பதும் அவ்வாறானதே. இக்கட்டுரை மொழி பற்றிய நாவலரின் புரிதல், நோக்குநிலை என்பன பற்றியும் நாவலரின் மொழி அல்லது எழுத்து அவரது காலத்தின் பின்பும் நிலை பெற்று நின்றல் மற்றும் சுதேசக்கூறுகளுக்கான அதன் வகிபாகம் பற்றியதுமான ஒரு பார்வையாகவே அமைகின்றது.

தமிழின் உரைநடை வரலாறு நெடிது என்று கூறப்பட்டாலும் அதன் பயன்பாடு மிகக்குறைவாகவே காணப்பட்டுள்ளது. தொல்காப்பியம் நால்வகை உரைநடைகளைக் கூறுகின்றது. (தொல். செய்யுள் - 171) ஆனால் இவற்றிற்கான திருட்டாந்தங்கள் எம்மிடம் இல்லை. பழந்தமிழ் நூல்களுக்கும் பழைய இலக்கண நூல்களுக்கும் இயற்றப்பட்ட உரைகளே ஆரம்பகால உரைநடைகளாக உள்ளன. அவை கடின நடையும், அதீத திரிசொற் பயன்பாடும் ஓசையும் நிகண்டு முதலியவற்றின் பயன்பாடின்றிக் கற்க முடியாததுமாக அமைந்திருந்தன.

அந்நியராட்சியக் காலத்தில் குறிப்பாக பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் ஏற்பட்ட பாடசாலைக் கல்வி, அச்சியந்திர வருகை, சுதேசிகளும் பாடசாலைகள் அமைக்கும் வாய்ப்பு, எழுதா எழுத்தின் அல்லது அச்சின் பெருக்கம், ஆங்கிலக்கல்வி, அரசவேலைவாய்ப்பு என அமைந்த அரச தாராண்மைவாதமும் சுதேசிய எழுச்சியும் கிறிஸ்தவ எதிர்ப்புணர்வும் உரைநடையின் நவீனமயமாக்கற் தேவையை உணர்த்தின. அதன்வழி சுதேசிகளும் நவீன உரைநடை மொழியை உருவாக்க முனைந்தனர். இம்முயற்சியில் பெருவெற்றியீட்டியவராக, “உரைநடை கைவந்த வல்லாளராக, வழங்கு நடை வசனநடை எனப் பயிற்றி வந்த ஆசானாக, தற்கால உரைநடையின் தந்தையாக” நாவலர் சித்திரிக்கப்படுகின்றார்.

நாவலரின் எழுத்து அல்லது மொழி என்பது தன் சுதேச சமயமான சைவசமயத்தை நிலைநிறுத்தும் - மீட்டுருவாக்கம் செய்யும் நோக்குடையது; ஆதலால் அது கிறிஸ்தவத்துக்கு எதிரானதாக அமைந்தது. வசனநூல், பாடநூல், உரைநூல், துண்டுப்பிரசுரம், கண்டனம் எனப் பல தளக்கோலங்களில் அவை அமையினும் அனைத்தினதும் நோக்கம் சைவசமயப் பிரசாரமேயாகும். ஆக, தன் சமய பிரசாரத்திற்கான உபகரணமாகவே நாவலர் தன் மொழியைப் பயன்படுத்தினார் என்பது தெளிவாகின்றது. மொழிநடை பற்றிய தனது கருத்தை நாவலர் பின்வருமாறு பதிவு செய்கின்றார்.

“நிறைந்த கல்வியுடைய வித்துவான்களும் குறைந்த கல்வியுடைய பிறரும் ஆகிய யாவரும் எக்காலத்தும் எளிதில் வாசித்து உணரும் பொருட்டும் கல்வியில்லாத ஆடவர்களும் பெண்களும் பிறரைக் கொண்டு வாசிப்பித்து உணரும் பொருட்டும்... அதனைப் பெரும்பான்மையும் இயற்சொற்களும் சிறுபான்மை ஆவசிகமாகிய திரிசொற்கள் வடசொற்களும் பிரயோகிக்கப்படும் கத்தியருபமாகச் செய்து வாசிப்பவர்களுக்கே எளிதில் பொருள் விளங்கும் படி பெரும்பான்மையும் சந்திவிகாரங்களின்றி, அச்சிற் பதிப்பித்தேன்”

(ஆறுமுகநாவலர், 1950 : 3) என்கின்ற மேற்கோளிலே செய்யுள் நூல்களை விட வசனநூல்களின் முக்கியத்துவத்துவமும் அவசியமும் வலியுறுத்திக் கூறப்படுகின்றது. அத்துடன் புதிய உரைநடையின் மூன்று முக்கிய பண்புகளும் சுட்டிக்காட்டப்படுகின்றன.

1. கல்வியறிவுடைய வித்துவான்கள், கல்வியறிவு குறைந்தவர்கள், கல்வியறிவு இல்லாதவர்கள் ஆகிய யாவருக்கும் எளிதில் பொருள் விளங்குவது.
2. பெரும்பாலும் இயற்சொற்களைக் கொண்டிருப்பது : அவசியமான இடத்து மட்டும் திரிசொற்களும் வடசொற்களும் கலப்பது.
3. பெரும்பாலும் சந்திவிகாரங்கள் இன்றி இருப்பது.

(M.A. நுஃமான் 1988) இது சமகாலச் சூழலியலில் இயங்கிய ஏனைய அறிஞர்களுக்கும் அவர் தம் சிந்தனைக்கும்

நெருங்கியதான கொள்கையே ஆகும். ஆயினும் திரிசொற்களும், வலிதான வடசொற்களும் சந்திபிரிப்புமின்றிய மொழிநடையையே பெரும்பாலான சுவைசிகள் கையாண்டனர். உ.வே.சா. ஐயரின் ஆரம்ப கால எழுத்துக்களும் சங்கரபண்டிதரின் சற்பிரசங்கமும் இதற்குத்தக்க சான்றுகளாகின்றன. அவை வித்துவான்களையும் பண்டிதர்களையும் கருத்திற்கொண்ட, கற்றறிந்தவர்களுக்கான வித்துவ நடைகள் என்றே கூற வேண்டும். நாவலர், 'யாவரும் எக்காலத்தும் எளிதில் வாசித்து உணரும் பொருட்டும், பாமரரும் கேட்டுப் புரியும் பொருட்டும் எளிய (இயற்சொல்) சொற்களால், தன்மொழியைக் கட்டமைக்க விரும்பினார்' என்பதை மேற்படிக்கூற்றினூடு அறிய முடிகின்றது. இது பாரதியின் "சொல் புதிது, சுவை புதிது எளிய நடை" என அமையும் கருத்துருவாக்கத்திற்கு முந்தைய எண்ணக்கரு என்பதும் "எக்காலத்தும்" என்பதனால் எதிர்காலம் பற்றிய தீர்க்கமான எண்ணத்தோடு பயன்படுத்தப்பட்ட மொழி நடைக் கொள்கை என்பதும் தெளிவாகின்றது. துண்டுப்பிரசுரங்களிலும், சுட்டுரைகளிலும் அவர் பயன்படுத்திய விளிப்புக்கள் அதனை இன்னும் தெளிவுறுத்துகின்றன. "யாழ்ப்பாணத்து சைவசமயிகளே" "யாழ்ப்பாணத்துச் சனங்களே", "வெகுசனங்களே", "வெகுசனத்துரோகம்" போன்றன அவற்றுட் சுட்டத்தக்கன. இதன்வழி கற்றவரும் கல்லாதவருமான யாவர்க்கும் விளங்கும் வகையில் தன் மொழியைக் கட்டமைக்க வேண்டிய தேவை நாவலருக்கு இருந்தமை அதை அவர் உணர்ந்திருந்தமை தெளிவாகப் புலப்படுகிறது. உதாரணமாக,

"முனிவர்களே, கேளுங்கள், விசுவாவசு என்னும் பெயருடைய ஒரு வித்தியாதரன் வித்தியாவதி என்னும் ஒரு பெண்ணைப் பெற்றான். அவள் உமாதேவியிடத்து மிக்க அன்புடையவளாகி, தன் பிதாவை வணங்கி ஐயா, அடியேன் உமாதேவியை வழிபட்டு உய்ய வேண்டும் என்றாள். விசுவாவசு உமாதேவியினுடைய மந்திரத்தை அவளுக்கு உபதேசித்தான்."

எனும் ஆறுமுகநாவலரின் திருவிளையாடற்புராண வசனத்தில் வருகின்ற வரிகளைச் சுட்டலாம். ஆயினும் நாவலரின் மொழிநடை "இலக்கணத் தூய்மை வாதத்தின் வெளிப்பாடு" எனக் கூறி அதனைக் குற்றமாகச் சுட்டுவாரும் உண்டு. M.A. நுஃமான் அவர்கள் தம்

‘பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டு நவீன உரைநடை இயக்கமும் ஆறுமுகநாவலரும்’ எனும் கட்டுரையில்,

“இலக்கணத் தூய்மை என்பது மரபுவழி வந்த இலக்கியக் கொள்கையைவழுமாதுகடைப்பிடித்தலையும், மொழி அமைப்பில் ஏற்படும் புதிய மாற்றங்களையும், புதிய வழக்காறுகளையும் நிராகரிப்பதையும் குறிக்கும். குறிப்பாகச் சொல்வதானால், எழுத்து வழக்கில் பேச்சு வழக்கின் செல்வாக்கை முற்றிலும் ஒதுக்குவதோடு பேச்சுவழக்கையும் எழுத்துவழக்கையொட்டி அமைத்துக்கொள்ள வலியுறுத்துவதைக் குறிக்கும்.

“இலக்கிய வழக்கும் பேச்சுவழக்கும் இலக்கண ரீதியாகப் பல அம்சங்களில் வேறுபடுகின்றன. தொல்காப்பியர் முதல் நன்னூலார் வரை இலக்கிய வழக்கையே முதன்மையாகக் கொண்டு அதன் இலக்கண விதிகளையே வகுத்துக் கூறினர். உரையாசிரியர்களும் அவற்றையே பேணிவந்தனர். இலக்கிய வழக்கு செந்தமிழ் என்றும் பேச்சு வழக்கு கொடுந்தமிழ் என்றும் கருதப்பட்டது. பேச்சு வழக்குச் சொற்கள் பல திசைச் சொற்கள் என்ற பெயரில் உயர் இலக்கிய வழக்கில் இடம் பெற்ற போதிலும் அதன் இலக்கணக் கூறுகள் அங்கீகரிக்கப்படவில்லை. இவ்வகையில் பேச்சு வழக்கின் இலக்கண அமைதியை ஒதுக்குவதையே நாம் இலக்கணத்தூய்மை எனலாம். வேறு வகையில் சொல்வதானால் இலக்கணத்தூய்மை என்பது செந்தமிழ் மரபினை அல்லது உயர் இலக்கிய மரபினைப் பேணுவதே எனலாம்.”

எனக் கூறி நாவலரின் மொழி இலக்கணத் தூய்மை நிறைந்தது என்கிறார். நாவலர் தாம் இலக்கணத் தூய்மையைப் பேணியதோடு பிறரும் பேணவேண்டும் என்பதை வலியுறுத்தியுள்ளார் எனப் பல எடுகோள்களைக் காட்டிக் குறைப்படுகிறார். ஐரோப்பியத் தமிழறிஞர்களான தத்துவபோத சுவாமிகள், சீகன் பாலகுஐயர், வீரமாமுனிவர் போன்றோர் இலக்கணத்தூய்மை பேணாது பெரிதும் பேச்சுவழக்குச் சார்ந்ததாகவே அமைக்க முயன்றார்கள் எனக் கூறி உதாரணமும் தந்து நிற்கின்றார். மேலும் நாவலர் போன்ற சமூக உயர் குழாத்தினர், புதிய தமிழ் உரைநடையின் முதல் முயற்சியாளர்களான

ஐரோப்பியரின் மரபைப் பின்பற்றி, பேச்சு மொழி சார்ந்த தமிழ் உரைநடையொன்றை அமைக்க முயன்றிருந்தால் இன்று தமிழ் உரைநடையின் சரித்திரமே வேறாக இருந்திருக்கலாம். பேச்சுக்கும் எழுத்துக்கும் இடையே இன்று நிலை பெற்றிருக்கின்ற நீண்ட இடைவெளி சுருங்கியிருக்கலாம். ஆனால் இவ்விடைவெளியைச் சுருக்க மிகப் பரந்துபட்ட வெகுசன இயக்கங்களில் ஈடுபட்ட பிற்காலத்தவர்களே குரல் கொடுத்தனர் என்றுரைக்கிறார். இவற்றின் வழி நுஃமான் கூறுவனவற்றைப் பின்வருமாறு பட்டியற்படுத்தலாம்.

1. இலக்கணத் தூய்மைவாதம் தேவையில்லை.
2. பேசுவது போலவே எழுதுவது உத்தமம்.
3. நாவலர் அதைச் செய்யத் தவறிவிட்டார்.
4. மேலைத்தேயத் தமிழறிஞர்களும் சுதேசிகள் சிலரும் அதனைச் செய்ய முனைந்தனர்.

அ. சண்முகதாஸ் அவர்களும் நவீன மொழியியலின், வழி பேசுவதுபோல் எழுதுவதையே முதன்மைப்படுத்திக் கூறியுள்ளார் (அ. சண்முகதாஸ் நாவலர் நூற்றாண்டு மலர், 1979) இவற்றைச் சிறிது ஆராய்வோம்.

அந்நியராட்சிக்காலத்தில் ஒடுக்கப்பட்டிருந்த சுதேசிகளுக்கு 19 ஆம் நூற்றாண்டில் அரசு வழங்கிய தாராண்மையின் வழி சில சலுகைகள் கிடைக்கின்றன என்பதை முன்னர் பார்த்தோம். அதன் வழி அச்சியந்திர வருகை, எழுதாஎழுத்து வழியான பதிப்பு, புதுநூலுருவாக்கம் ஆங்கிலேயரின் கல்வித்திட்டம், மதப்பிரசாரம் போன்றவற்றிற்கு சமாந்தரமான சுதேச கல்வித்திட்டம், சைவ சமய பிரசாரம் என்பன நாவலரால் முன்னெடுக்கப்படுகின்றன. அவர் சுதேசிகளின் முன்னோடி; மரபுவழிக் கற்கையும், ஆங்கில அறிவும் உடையவர். எக்காலத்தும் ஒடுக்கப்பட்ட சமூகம் தன்னை அவ்வொடுக்கப்பட்ட நிலையிலிருந்து மீள - சுதந்திரம் பெற கல்வி, கலை, கலாசார, அரசியல், பொருளாதார வழிகளில் முயலும்; தன் வரலாற்றை - தொன்மத்தை மீட்டுருவாக்கம் செய்யும்; தன்னைச் செல்விதாம் தன்மையுடைய - நீண்ட நாகரிக வரலாறு உடையதாக நிறுவமுயலும்; இதன் வழியிலேயே நாவலரின் இலக்கணத்தூய்மை வாதத்தைப் புரிந்துகொள்ள வேண்டும்.

தமிழ்ச் சைவப்பாரம்பரியத்தை மீட்டுருவாக்கம் செய்ய முனைந்த நாவலர் தூய்மைவாதத்தைப் பேணுவது தவிர்க்க இயலாதது. ஆகமத்தின் வழி சைவத்தையும் இலக்கணத்தின் வழி தமிழையும் செவ்விதாம் தன்மை பெறச்செய்ய நாவலர் முனைந்தார். தூய இலக்கண மொழியின் வழி நூல்களாக்கினார்; இவ்விதமான தேவை மேலைத்தேச தமிழறிஞர்களுக்கு இல்லை. ஏனெனில் அவர்கள் சுதேசிகள் இல்லை. ஆதலால் அவர்கள் பேச்சு மொழியைக் கையாண்டனர். இங்கு நுஃமான் இலக்கணத்தூய்மை என்பதை இரு தளங்களில் எடுத்துரைக்கின்றார். ஆனால் மையம் ஒன்றுதான்; மரபு வழுவாதுகடைப்பிடித்தல், புதிய மாற்றங்களையும் வழக்காறுகளையும் நிராகரித்தல் என்பனவே அவை. நவீன உரைநடை உருவாக்கத்தின் தந்தை என வர்ணிக்கப்படுகின்ற, நிறுத்தற்குறிகளை அறிமுகம் செய்து சரிவரப் பிரயோகம் செய்த, ஆங்கிலச் சொற்களையும் தன் மொழிவழக்கில் பயன்படுத்திக்கொண்ட ஆறுமுகநாவலரை புதிய மாற்றங்களையும் வழக்காறுகளையும் நிராகரித்தவராக நுஃமான் சித்திரிப்பது வியப்பைத் தருகின்றது. நவீன உரையாடலை சிறப்புற உருவாக்கிய நாவலர் பாமரரும், சிறுவரும் புரியக்கூடிய வகையிலேயே அதனை உருவாக்கினார் என்பது 'பால பாடத்தை' கற்றவர் யாவரும் உணர்வர். அவரது மொழிநடை வெகுசனங்கள் அறிந்திராத திரிசொற்களிலோ நுண்மான் நுழைபுலம் புகுந்து அறியவேண்டிய கடின வடசொற்களிலோ அமையாமல் யாவரும் அறிந்த தூய எளிய இயற்சொற்களாலும், வட சொற்களாலுமே அமைந்திருக்கின்றது. அக்காலத்தின் வழக்கத்தில் இருந்த ஆங்கிலச் சொற்களையும் நாவலர் அப்படியே சொற்பெயர்த்துப் பயன்படுத்தியுள்ளார் என்பதும் சுட்டியுரைக்கத்தக்கது. எந்த ஓர் எழுத்தையும் அது தோன்றிய காலச் சூழலின், தேவையின் வழி புரிதலே ஆய்வாளரின் முதற்கடமையாகும். அறிஞர் சித்திலெப்பை, பாரதி உள்ளிட்ட பேரறிஞர்கள் 'பேச்சு மொழியில் எழுதுதலே உத்தமம்' எனக் கூறி ஏறத்தாழ நூற்றாண்டு கழிந்து விட்டது. ஆயினும் "இலக்கணத்தூய்மை வாதத்தின் செல்வாக்கு இன்னமும் அழுத்தமாகவே உள்ளது" என்ற நுஃமானின் கூற்று நுணுகிச் சிந்திக்கத்தக்கது. ஆக, 'பேச்சுமொழி வழி எழுத்துத்தமிழ் உருவாக்கம்' இன்று வரை இலட்சியவாதமாகவே இருக்கின்றமையை அவரே ஒத்துக்கொள்கின்றமை இங்கு நயக்கத்தக்கது.

நாவலர் தனது உரைநடையில் பழைய மரபுவழி உரைநடை, எடுத்துரைப்புமுறை, விவரணமுறை, உள்ளிட்ட பல்வேறு உத்திமுறைகளைத் தேவைக்கேற்ப பயன்படுத்தினார் என்பதையும் சந்திப்பிரித்து எழுதுதல், தேவைக்கேற்ப நீண்ட, குறுகிய வாக்கியங்களை எழுதுதல், நிறுத்தற் குறிகளைச் சரிவரப் பயன்படுத்துதல் என்பவற்றை நடைமுறைப்படுத்தினார் என்பதையும் அவதானிக்க முடிகிறது. நிறுத்தற்குறிகளைச் சரிவரப் பயன்படுத்தி, இலக்கண, எழுத்துப் பிழைகள் இன்றிப் பதிப்பித்ததனாலேயே நாவலரின் பதிப்பு 'செம்பதிப்பு' என இன்றுவரையாவராலும் கொண்டாடப்படுகின்றது.

“இலக்கண இலக்கியப் பிழைகளும் அச்சுப்பிழைகளும் இல்லாமல் உயர்ந்த தமிழிலக்கண இலக்கிய நூல்களையுஞ் சைவசமய நூல்களையும் பதிப்பித்துத் தவ்வார் அரியரான எமது இளமைக் காலத்தில் ஆறுமுகநாவலரவர்களே அந்நூல்களைப் பிழையறப் பதிப்பித்து உதவினவர்கள்.”

(மறைமலையடிகள், நாவலர் நினைவு மலர்) எனும் மறைமலையடிகளின் கூற்றும்

“தமிழ் வசன நடையிற் குறியீடுகளாட்சியும், சந்திப்பிரிதலும் இவர்களாற்றான் முதல் முதல் கையாளப்பெற்றன. பழைய தமிழ் வசன நூல்களைப் (அக்காலத்தில் அச்சிடப்பட்ட கதாமஞ்சரி, பஞ்சதந்திரம்) படிக்க இயலாது. சந்தி பிரிக்காமல் அச்சிடப்பட்டிருப்பதால் நாவலர் அச்சிட்ட நூல்களைப் பார்த்த பின்னரே பலரும் சந்திப்பிரித்துத் தமது நூல்களை அச்சிடலாயினர்.” (செ. வே. ஐம்புலிங்கம்பிள்ளை இந்துசாசனம் பொன்விழா மலர்) எனும் ஐம்புலிங்கம்பிள்ளையின் வரிகளும் நாவலரின் மொழி சார்ந்த அக்கறையை, கொள்கையை, செம்பதிப்புமுறையைத் தெளிவுபடுத்துகின்றன.

“கடவுள் என்றும் உள்ளவர்; அவருக்குப் பிறப்பும் இறப்பும் இல்லை. அவர் எங்கும் நிறைந்தவர்; அவர் இல்லாத இடம் இல்லை. அவர் எல்லாம் அறிந்தவர்; அவர் அறியாதது ஒன்றுமே இல்லை. அவரது அறிவு இயற்கை அறிவு, ஒருவர்

அறிவிக்க அறிபவர் அல்லர், அவர் எல்லாம் வல்லவர்,
அவரால் இயலாத கருமம் ஒன்றும் இல்லை.”

(ஆறுமுகநாவலர் 1969: 1) மேற்படி எடுகோள், அவர் எழுதிய சிறுசிறு வாக்கியங்களுக்கும் நிறுத்தற்குறிப் பயன்பாட்டிற்கும் தக்க உதாரணம் ஆகும். இலக்கணத்தாய்மை நிறைந்த இப்பந்தியால் தமிழிற்கு வந்த கேடு யாது?

இலக்கணம் என்பது பற்றிய பேராசிரியர் அ. சண்முகதாஸ் அவர்களின் கூற்று சுட்டியுரைக்கத்தக்கது.

“இலக்கணமென்பது மொழியின் விவரணமேயொழிய, மொழி இவ்வாறு பேசப்படவேண்டும், இவ்வாறு எழுதப்பட வேண்டும் என விதிமுறை செய்வதல்ல என்பது நவீன மொழியியலின் முக்கியகோட்பாடாகும். இந்த வகையில் மேலைத்தேயத்திலும் இங்கும் பல மொழிகளுக்கு எழுதப்பட்ட மரபுவழி இலக்கணநூல்கள் விதிமுறை இலக்கணங்களாகவே பெரும்பாலும் அமைந்து வந்துள்ளன. அது மாத்திரமன்றி, இம்மரபுவழி இலக்கண நூல்கள் இலக்கியம், தத்துவம், ஆகியனபற்றி அறிவதற்கான கருவிநூல்களே என்னுங் கருத்தும் நிலவிவந்துள்ளது. இவ்விடத்திலே, ஆறுமுகநாவலரின் இலக்கணச் சுருக்கம் என்ற நூலின் முதலிரு வாக்கியங்களை நோக்குவோம்.

“இலக்கண நூலாவது உயர்ந்தோர் வழக்கத்தையுஞ் செய்யுள் வழக்கத்தையும் அறிந்து விதிப்படி எழுதுவதற்கும் பேசுதற்குங் கருவியாகிய நூலாம்.”

“அந்நூல், எழுத்ததிகாரம், சொல்லதிகாரம், தொடர் மொழியதிகாரம் என மூன்றதிகாரங்களாக வகுக்கப்படும்.”

எனும் எடுகோள்களையும் எடுத்தாள்கிறார். (அ. சண்முகதாஸ் நாவலர் நூற்றாண்டு விழா மலர் 1979) அத்தோடு இலக்கணச் சுருக்கத்தின் வழி நவீன மொழியியற்கோட்பாட்டின் ஊடாக நாவலரின் மொழியியற் சிந்தனையை ஆராய்கின்றார். நடுநிலைமையோடு நவீன மொழியியற் கோட்பாட்டுக்குள் நாவலர் எவ்வாறு உட்படுகின்றார் விலகுகின்றார் என்பதையும் தெளிவுறுத்துகின்றார். விலகுமிடம் பேச்சுமொழியைப் பயன்படுத்தாமை என்கின்றார். இனவிடுதலைப்

போராட்டம் எழுச்சி பெற்றிருந்த காலகட்டத்தில் ஈழத்துத் தமிழ்ச் சமூகமும் நாவலரின் இலக்கணத்தூய்மையோடு மொழித்தூய்மை வாதத்தையும் முன்மொழிந்து நடைமுறைப்படுத்தியது ஏன் என்பது இங்கு மனங்கொள்ளத்தக்கது. அதற்கு எது விடையோ அதுவே நாவலரின் இலக்கணத்தூய்மை வாதத்திற்கும் விடையாகின்றது. நமது சமகால நவீன மொழிக்கொள்கைகளை நூறு வருடத்திற்கு முன்னிருந்த மொழியின் மீதும் மொழிக்கொள்கையின் மீதும் பிரயோகித்துக் கருத்துரைப்பது என்பது அபத்தமே.

நாவலர் உணர்ச்சி வெளிப்பாடு மிகுந்த உரைநடையைத் தமிழுக்கு அறிமுகம் செய்கிறார். துண்டுப்பிரசுரங்களும், கண்டனவுரைகளும் இதற்கு நற்சான்றுகளாகின்றன. இவற்றில் வருகின்ற விளிப்பும் உள்ளடக்கமும் கிண்டலும் கேலியும் நிறைந்ததாக, கோபம், மகிழ்ச்சி, விரக்தி போன்ற உணர்வுகளை வெளிப்படுத்துவனவாக அமைந்துள்ளன. கண்டனவுரைநடைகளில் நாவலர் பயன்படுத்தும் மொழிநடையை நுஃமான் அதிகார மொழிநடை (Commanding style) என எடுத்துரைப்பது மிகச் சரியானதேயாகும்.

இவை தவிர தாம் எழுதிய உரைகளை நவீனமுறையியலில் எழுத முற்பட்டார். 'திருத்தியும் விளக்கியும், கூட்டியும், புதுக்கியும்' உரை செய்து பதிப்பித்தார். பூலோகசிகங்கம் அவர்கள்,

“வழக்கிலிருந்த உரைகளில் மாணவர்களுக்கு விளங்க வேண்டுவனவற்றை மேலும் விளக்கியும், அவர்கள் தெரிந்து கொள்ள வேண்டிய குறிப்புகள் பல கூட்டியும், பகுபத முடிபு சில காட்டியும், சொல்லிலக்கண சூசி சேர்த்தும் இன்றியமையாத அப்பியாசங்களைத் தொகுத்தும் நாவலர் புதிய முறையில் நன்னூலுக்கு காண்டிகையுரையினை எழுதினார்.”

(தமிழ் இலக்கியத்தில் ஈழத்தறிஞரின் பெருமுயற்சிகள்) எனக் கூறுவது பொருத்தமான கருத்தாகும். இதன் வழி நாவலர் காலத்தின் தேவை, வாசிப்பவர் - கற்பவர் அறிவு, வயது, திறன் அறிந்து உரை செய்தமையை அறியமுடிகிறது.

“தனது காலத்திற்கேற்றவை எவை என்பதையும் இன்றியமையாதன எவை என்பதனையும் சிந்தித்து அவற்றைச் செயற்படுத்தியமையே நாவலரது சிறப்புக்கும் தனித்துவத்திற்கும் அடிப்படை. பத்தொன்பதாம்

நூற்றாண்டுத் தமிழ்ச் சமுதாயத்திற்கு அவசியமாக இருந்த சில கருமங்களை நிறைவேற்றினர். நன்கு ஆற்றப்பட்ட அக்கருமங்கள் பிறருக்கு ஆதர்ஷமாக அமைந்தன.

(க. கைலாசபதி, நாவலர்மாநாட்டு விழாமலர்) எனும் கைலாசபதியின் பொதுநிலைக்கூற்று நாவலரின் மொழிக்கொள்கைக்கும் மிகப் பொருத்தமானதாகும். இங்கு நாவலர் தம் கொள்கை மற்றும் நோக்கிற்கேற்பவே தம் மொழிக் கொள்கையைக் கொண்டிருந்தார் என்பதும் அதற்கே பயன்படுத்தினார் என்பதும் தெளிவாகிறது.

இவரின் இம்மொழிக் கொள்கையைப் பின்பற்றியே பிற்கால மரபினரும் பதிப்பு, உரை செய்தல் என்பவற்றை நிகழ்த்தினர். காலத்திற்கேற்ப கொள்வன கொண்டு தவிர்ப்பன தவிர்த்து நாவலர் தம்மொழியைக் கையாண்டார். உதாரணமாக மரபுவழி பேணிய நாவலர், அதேவேளை தொல்காப்பியர், நன்னூலார் எழுத்ததிகாரத்தில் கூறிய பிறப்பியலைத் தம் நூலான இலக்கணச் சுருக்கத்தில் கூறாது விடுத்தார் என்பது சுட்டத்தக்கது. பிற்காலத்தில் இலக்கணச் சுருக்கத்தின் வழியே பல நூல்கள் எழுந்தன; அவை இலக்கணத்தை விரித்தும் புதுக்கியும் அமைத்தன; தற்கால இலக்கண மற்றும் மொழியியல் பேராசிரியர்களின் நூல்களுக்கும் ஒரேவழி நாவலரின் இலக்கணச் சுருக்கமே முன்னோடி எனக் கூறுவதும் மிகையாகாது.

நாவலரின் பன்முக ஆளுமைக்கு அடிப்படையாக அமைந்தது அவரது மொழிப்புலமையே. தமிழ், சமஸ்கிருதம், ஆங்கிலம் ஆகிய மும்மொழிகளிலும் சிறந்த புலமைத்துவம் உள்ளவராக ஆறுமுகநாவலர் திகழ்ந்துள்ளார். பேர்சிவல்பாதிரியாரிடம் ஆங்கிலம் கற்ற ஆறுமுகநாவலர் தமிழ்ப்பண்டிதராக இருந்து அப்பாதிரியாருக்கு தமிழ் கற்பித்தார். பாரம்பரிய மரபுக்கல்வியின் வழி சமஸ்கிருதத்தை கசடறக் கற்றிருந்தார். குறிப்பாக பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டிலும் அதற்கு முற்பட்ட காலத்திலும் வாழ்ந்த ஈழத்துத் தமிழறிஞர்களில் பிராமணர் அல்லாதாரும் சிறந்த சமஸ்கிருத விற்பன்னர்களாகத் திகழ்ந்துள்ளனர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. அந்த வகையில் நாவலரும் அவ்வழி சமஸ்கிருதப் பாண்டித்தியம் உள்ளவராகத் திகழ்ந்தார். இறக்கும் தறுவாயில் நாவலர் எழுதத்தொடங்கிய இருந்த நூல்களின் பட்டியலை அவதானிக்கும் போது இது தெற்றெனப் புலப்படுகின்றது.

அகராதி (தமிழ்), அகராதி (இங்கிலீஷ் - தமிழ்), அகராதி (சமஸ்கிருதம் - தமிழ்) தருக்கபரிபாஷை, இலக்கண வினாவிடை முதற்புத்தகம், சமஸ்கிருவியாகரணசாரம், இரகுவம்சம் முதலியன அவை.

நாவலரின் சைவசமயப் பெரும் பணிக்கு வித்திட்ட செயற்பாடு பைபிளை மொழிபெயர்த்ததேயாகும். தன் சமய அடையாளம் இழக்காது அதேவேளை ஆசிரியர் பேர்சிவல் பாதிரியாரின் அன்புக்கட்டளையும் நிராகரிக்காமல் செய்த பெரும்பணி இம்மொழிபெயர்ப்பாகும். இருபத்திமூன்று வயதினராக இருந்த ஆறுமுகநாவலரை முழுவதுமாய் நம்பி பேர்சிவல் இப்பணியை ஒப்படைத்தார். நாவலரும் செவ்வென அதனைச் செய்தார். அக்கால சென்னை வேதாகம சங்கத்தினர் தமிழ்ப்பேரறிஞராக விளங்கிய மழவை மகாலிங்கஐயரை அணுகி அதனை மதிப்பிடும்படி கூறினர். அவர் செவ்வெனே ஆராய்ந்து நாவலரின் மொழிபெயர்ப்பையும் தமிழ்மொழி நடையையும் பெரிதும் பாராட்டினார். வின்சிலோ அகராதியைத்தந்த வின்சிலோ அவர்கள் யாழ்ப்பாண மொழிபெயர்ப்பு ஏனைய மொழிபெயர்ப்புக்களை விட ஒத்துப்போகின்றது என்று பாராட்டினார். வீரமாமுனிவர் அவர்களும் யாழ்ப்பாண மொழிபெயர்ப்பைப் பாராட்டினார் என அறியமுடிகின்றது. தென்னிந்திய மிசனரிகள் அதிக சமஸ்கிருதச் சொற்கள் விரவியதாகக் குற்றம் சாட்டிய பொழுதும்,

‘நாவலரின் மொழிபெயர்ப்பிலுள்ள 14,965 சொற்களில் 2994 சமஸ்கிருதச் சொற்கள்; Fabricius மொழிபெயர்ப்பிலுள்ள 15,575 சொற்களில் 2856 சொற்களே சமஸ்கிருத மூலத்தன. இதனால் சமஸ்கிருதச் செல்வாக்கு என்ற வாதம் அடிபட்டுப்போயிற்று.’

எனும் சோ. பத்மநாதனின் கூற்று நாவலரின் மொழிநடையை அவருடைய ஆங்கில தமிழ் சமஸ்கிருதப் புலமைத்துவத்தை எடுத்துக்காட்டுகின்றது. (சோ. பத்மநாதன், 2016, நாவலர் நறுமலர்) நன்னூல் காண்டிகை உரை, இலக்கண விளக்கச் சூறாவளி, இலக்கணக்கொத்து, தொல்காப்பிய சொல்லதிகார சேனவரையர் உரை, பிரயோகவிவேகவுரை போன்றவற்றைப் பரிசோதித்தும் புதுக்கியும் வெளியிட்ட திறம் அவரின் இலக்கண மற்றும் மொழிப்புலமைத்துவத்தின் சிறந்த அடையாளங்களாகும்.

சிவஞானபோத சிற்றூரை, திருமுருகாற்றுப்படை, தர்க்க சங்கிரகவுரை, அன்னப்பட்டியம் போன்ற பதிப்புக்கள் அவருடைய துறைபோந்த சமஸ்கிருத, தமிழ் மொழிப்புலமைத்துவத்திற்கு அடையாளங்களாகின்றன. அவ்வாறே அவருடைய வசனநூல்களும் அமைகின்றன. அத்தோடு தம் பதிப்புக்களில் பல்வேறு வகையாக புதிய சொல்லாடல்களையும் அவர் நிகழ்த்தியுள்ளார்.

“நல்வழியுரையில் ‘ஒருவன் பிறன்மனையானை இச்சிக்கின்’ என்றெழுதுவது இக்காலத்தில் ‘பயணித்தல்’ என்றெழுதுமாப் போலே அமையக்கூடும் என்கின்றார். அதுபோல ‘வெகுசனம்’ என்ற சொல்லை முதன்முதலில் நாவலர்தான் கையாண்டுள்ளார் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.”

எனும் கோவைமணியின் கூற்ற குறிப்பிடத்தக்கது. (நாவலர் நறுமலர், 2016.ப.159) அதேபோல மொழிபெயர்ப்புக்களின் வழி புதிய சொல்லாக்கங்களை தமிழில் நிகழ்த்தியுள்ளார்.

ஈழத்தில் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் ஆங்கில வழிவந்த புதுவது சார்ந்த சுதேசஎழுச்சியின் வழியெழுந்த அறிஞர்வரிசையில் முன்வைத்து நோக்கத்தக்கவர் ஆறுமுகநாவலர். அவர் பல விடயங்களில் முன்னோடி; ஆதலால் பல விமர்சனங்களுக்கும் உள்ளாகி வருகின்றவர். அவரது மொழி சார் சிந்தனை தன் சமயக் கொள்கையைப் பரப்பும் நோக்கத்துடன் யாவர்க்கும் எளிதாய், புரியத்தக்கதாய் அதேவேளை இலக்கணவமைதி கெடாததாய் இருக்க வேண்டும் என்பதாய் அமைந்தது. பின்நவீனத்துவ கட்டவிழ்ப்பு, வடிவவுடைப்பு பற்றிய உரையாடல் நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கும் இக்காலத்தில் ‘பேச்சு மொழி’ மொழியியலாளர்களால் முதன்மைப்படுத்தப்படுகிறது. இன்றைய பல கவிதைகளில் ஒருமை பன்மை பேதமற்று, காலபேதம் இடபேதம் என்பன அற்று எழுதுபவரின் அறியாமையாலோ அல்லது அக்கறை இன்மையாலோ இடம்பெற்று வருதலை நாம் காணலாம். அவற்றைப் பேச்சுமொழி என நம் நவீனமொழியியலாளர் கூறவுங்கூடும். காலத்திற்கேற்ற மாற்றங்கள் இடம்பெறுதல் தவிர்க்க இயலாததும் அவசியமானதுங் கூட. ஆனால் மொழியை தன்னடையாளம் இழந்து சிதைந்து போகவிடுந்தன்மை உவப்பைத் தரக்கூடியதல்ல. நாவலரின்

மொழிக்கொள்கை வழியே தான் இன்றளவும் தமிழ், தன் நடை
கொடாது திகழ வழியேற்பட்டது என்பதை நவீன மொழியியலாளர்கள்
மனங்கொள்வார்களாக.

உசாத்துணை நூல்கள்

1. ஆறுமுகநாவலர், 1954, “பிரபந்தத்திரட்டு”, வித்தியானுபாலன அச்சகம், சென்னை.
2. ஆறுமுகநாவலர், 1955, “பெரியபுராணவசனம்”, வித்தியானுபாலன அச்சகம், சென்னை.
3. ஆறுமுகநாவலர், 1969, “பாலபாடம்”, வித்தியானுபாலன அச்சகம், சென்னை.
4. ஆறுமுகநாவலர், 1970, “இலக்கணச்சுருக்கம்”, வித்தியானுபாலன அச்சகம், சென்னை.
5. ஆறுமுகநாவலர், 1978, “நன்னூல் காண்டிகை உரை” முதற்பாகம், (எழுத்ததிகாரம்) வித்தியானுபாலன அச்சகம், சென்னை.
6. கைலாசபதி.க., 1979 “நாவலர் நூற்றாண்டு மலர்”, ஸ்ரீலக்ஷ்மி ஆறுமுகநாவலர் சபை இலங்கை.
7. இரகுபரன்.க., பிரசாந்தன்.ஸ்ரீ., கௌரிகாந்தன்.மு..(ப.ஆ.), 2016 “நாவலர் நறுமலர்” இந்துசமய கலாசார அலுவல்கள் திணைக்களம், இலங்கை.